SOLDATUL

Nr. 210 | APARE MARTEA, JOIA și SAMBATA | **Foaie de lămuriri și informații pentru ostași** | REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA STR. SARINDAR Nr. 5-7-9 BUCUREȘTI

TINERI ȘI BĂTRÂNI
INTR'ACEEAȘ HOTĂRÂRE

A fost la deschiderea solemnă a cursurilor Universității din București, un semn al vremii, un mare semn al vremii. Războiul acesta nu s'a născut în stradă sau la club, n'a cunoscut zgomoasa revărsare de entuziasm ieftin și inconștient al mulțimilor mânate de câțiva agitatori, cari ei se știau apoi puși bine la adăpost. A pornit simplu și grav, dintr'o conștiință atentă la împlinirea unui soroc cu nerăbdare așteptat; n'avea nevoie nimenea în comunitatea românească să fie mânat și nici să i se explice de ce pleacă la luptă. Ca în alt moment de grea cumpănă românească a fost suficient semnalul:

— Vă ordon să treceți Prutul.

Amintiți-vă de simpla și hotărîta înțelegere de luptă a lui Avram Iancu cu Moții lui, care suna la fel:

— Gata, măi?

— Gata.

— No hai!

La prima Universitate a României a fost, zilele trecute, mare, sănătos, reconfortant entuziasm. Se rostea acolo, autorizată, inteligența autentică a neamului românesc pe toate lungimile ei de undă, dela bătrâna judecată a experienței cărturărești până la viguroasa spiritualitate a disciplinei de intelectualitate studențească. Profesori în cercetă, de toate vârstele, cari și-au făcut datoria lor de români, de conducători și de ostași în două războaie și tineret universitar nerăbdător să trăiască eroic clipa supremă a datoriei ostășești și românești din acest război, au manifestat hotărîrea însăși a neamului pentru o luptă care să redea României integritatea teritoriului ei național și funcția ei morală în Europa de dreptate și de armonie de mâine.

In această armonioasă înțelegere a rosturilor noastre e semnul vremii. Noi mergem biruitori, de 16 luni, fiindcă nația e unită în acelaș crez sacru. Armatele românești stârnesc uimire și admirație în fapte de arme, care restabilesc în istorie vechea reputație europeană a virtuților războinice românești dela Ștefan cel Mare și Mihai Viteazul, fiind că avem conștiința deplină, egală, unanimă a misiunei noastre românești și europene, deopotrivă. Și nu va fi în lume putere să ne oprească dela împlinirea gândului care ne-a pornit, fără zăbavă, la luptă.

Am avut prilejul să vedem numai în câteva zile, în București, două manifestări ale acestui spirit al vremii. La depunerea jurământului noilor cadre de elevi ai școalelor superioare de ofițeri și la deschiderea cursurilor Universității, neamul românesc se înfățișa în toată splendoarea voinței lui de a lupta și de a învinge. Și într'aceiaș hotărîre, tineri sau bătrâni, manifestau credința că, mergând uniți în luptă, vom ieși uniți pe pământul strămoșilor noștri la lumina binefăcătoare și nouă de mâine.

O. I. Cucu

Frontul Caucaz. — Ostași români pe poziție, în prima linie (S.M.P.)

«DIN ACEST RĂZBOIU TREBUIE SĂ IEȘIM CU FRUNTEA SUS, FIINDCĂ AM INTRAT CU CONȘIINȚA CURATĂ»,
a spus d. prof. I. Petrovici, ministrul Educației Naționale la inaugurarea cursurilor Universității din București

Cu prilejul inaugurării cursurilor la Universitatea din București, solemnitate cu deosebire înălțătoare, d. prof. I. Petrovici a rostit următoarea cuvântare:

„Un început de an universitar seamănă și nu seamănă c'un început de an calendaristic. Se aseamănă prin acele speranțe spontane care întovărășesc ambele începuturi, prin acea credință latentă, în inaugurarea unei ere rodnice în bucurii și reușite. Dar după aceasta vin deosebirile. La un nou an calendaristic așteaptă — în genere revărsarea binefacerilor de la puterea unor forțe binevoitoare, care stau deasupra noastră și acționează independent de sforțările noastre; un nou an școlar înseamnă dimpotrivă un examen serios de conștiință, o recapitulare severă a datoriilor, un moment de îmbrățișare anticipată a unor sforțări creatoare de destin. Dacă în primul caz te aștepți o soartă râmnitoare să cadă din înălțimi, dincoace se știe că soarta ne-o făurim noi singuri prin muncă și sforțările noastre. Invățătura nu coboară pe capetele oamenilor în chip de porumbel, ci se extrage din cuprinsul tăinuit al cărților, cu osteneli similare acelora care scot aurul din măruntaiele pământului.

Și ce altă imagine am putea să avem în minte într'o ocazie ca aceasta de azi, decât aceia a unui tineret harnic, adâncit în lectura operelor, lacom să se instruiască și să-și clădească din pietrele culese construcția unei cugetări temeinice și bine orientate?

Oricare ar fi vitregia împrejurărilor nu se poate imagina de nimeni la o deschidere de an școlar, icoana unei vieți de frânăiresă neconștiincioasă, de studiu aparent și superficial.

Pregătirea intelectuală cât mai serioasă nu este cerută numai de destinul pe care trebue să și-l facă fiecare, dar la care — în urma urmei — e liber să renunțe, ci și de destinul însuși al patriei comune, la care nu are drept să renunțe nimeni. Patria ne-a dat prea mult tuturora, ca să ne fie îngăduit ca în locul unei tase de lumină să-i aducem darul unei pete de umbră sau al unui gol sufletesc.

Firește, astăzi trăim zile de războiu crâncen, din care trebue să eșim cu fruntea sus, fiindcă am intrat cu conștiința curată. Grijile războiului absorb fără îndoială o parte din puterile sufletului nostru, numai că aceasta nu trebue să ne fie un pretext de a nu face nimica în alte domenii de activitate. Citeam chiar zilele acestea că un glorios comandant de armată — având și pasiunea de arheolog — a fost găsit în timpul unei ofensive recente la o oră ceva mai calmă, săpând zorit într'o dună, pentru a descoperi rămășițe de civilizație romană. Preocupările științifice nu au putut fi astfel anulate nici de răspunderea războiului, nici de vecinătatea imediată a primejdiei. Departe ca războiul să facă imposibile preocupările intelectuale, tensiunea lui sporește mai degrabă încordarea totală, creind condiții prielnice pentru toate sectoarele vieții sufletești. Câte opere celebre nu s'au scris în vremuri turburi și în completa nesiguranță a vieții! Zilele de cumpănă de astăzi să nu ne fie argumentul de deslăsare și inactivitate, ci să ne slujească drept imbold de muncă productivă și prilej de valori multiplicate.

Dacă ar mai fi, pe lângă îndemnul la muncă neobosită, să mai indic în clipa aceasta tineretului și alte directive, scoase din experiența mea de viață și din dragostea mea pentru el, aș mai avea de spus următoarele:

Intâi și mai presus de toate: să creadă mai mult în realitate, decât în ideal. Bineînțeles, aceasta nu în sensul unui romantism juvenil care se refugiază în negura himerelor, ci în înțelesul că silințele noastre nu trebue să meargă să ne facem un ideal din realitate, ci invers, o realitate din ideal, — am vrut să zic să nu coborîm idealul la nivelul realității brute ci să săltăm realitatea la înălțimea idealului. Nu idealul să rămână un vis ce nu poate fi atins, ci realitatea să ajungă un vis ce a fost depășit. Rostul cosmic al omenirei nu este numai să oglindească realitatea, ci să o transforme, înălțându-o, iar idealul nu este dat omului ca mângâiere platonică a durerilor și mizeriilor, ci ca model ce trebuește întrupat aevea. Din punctul acesta de vedere, în oricare din sectoarele vieții, omul este și rămâne un luptător și însușirile de curaj eroic nu sunt necesare numai pe câmpuri de bătae, ci și în asa zisă epocă de pace.

In sfârșit, o ultimă idee:

Raportul dintre generațiuni. Recunosc că între generații nu există perfectă omogenitate deși diferențele sunt cu mult mai mici decât par la prima vedere. In orice caz, sunt momente în care diferențele dintre tineri și bătrâni, dacă merită a fi valorificate, sunt altele care trebuesc hotărît atenuate. Există poate momente istorice în care pot fi în concurență generațiile, dar mai sunt altele — cum este și clipa de față — când se găsesc în concurență nu generațiile, ci popoarele, iar aci, în această aspră concurență popoarele

(Continuare în pag. 3-a)

Pagini de istorie

Eroismul soldatului român pe frontul din Răsărit, a făcut să se vorbească de noi până în cele mai îndepărtate colțuri ale pământului. Azi, nu mai există o singură nație, care să nu știe, că la porțile slavismului lacom se află de pază un popor dârz care apără cu vrednicie poarta Europei.

Faptul că suntem cunoscuți, aduce după sine discutarea situației noastre în Europa, drepturile noastre și rolul viitor pe care trebuie să-l împlinim în noua orânduire a lucrurilor.

Este interesant de reținut, pe lângă atâtea articole scrise despre România, un articol al ziarului spaniol „O Sol" din Madrid, semnat de un nume cunoscut: Alves Morgado.

Autorul articolului tratează cu multă competință istorică originea românilor pe plaiurile românești și îndeosebi pe meleagurile Transilvaniei.

„Când Traian a cucerit Transilvania — scrie d. Alves Morgado — acest ținut era locuit de Daci. Din colonizarea romană s'au născut românii, care se mândresc cu ascendența lor latină. In partea orientală la limita imensei stepe ruso-siberiene, unde Carpații se târgesc într'un vast arc pentru a se uni cu Balcanii, unde Dunărea, regina fluviilor europene se aruncă în mare, trăește cel mai vechiu și mai îndepărtat descendent al rasei latine. Acest popor a intrat în contact cu ungurii după ce aceștia s'au stabilit în Panonia".

„O Sol" închee: „Evocarea originii romane a poporului român, a continuității și existenței sale înaintea tuturor celorlalte națiuni stabilite acolo, a conferit revendicărilor lor adevăratul caracter al unei reparații istorice necesare".

Articolul citat de noi nu este singurul apărut în presa spaniolă. Frații noștri din Vest ne cunosc mai bine decât ne putem închipui. Durerile noastre au trezit un răsunet puternic în inimile lor. Dreptatea noastră este înțeleasă și se caută să fim ajutați.

Este cazul să facem o comparație cu situația pe care am avut-o în 1940 și situația pe care o avem azi. Pe atunci n'aveam decât dușmani sau prieteni, cari așteptau doar momentul să ne părăsească. In clipa când am fost loviți nu s'a ridicat un singur braț să ne sară în ajutor.

Cum s'au schimbat toate de atunci. Am reușit să câștigăm prietenia celor mai puternice popoare din lume. Am devenit aliați și frați cu făuritorii de mâine ai Europei. Toate celelalte popoare ne admiră și prețuesc sau se tem de noi.

Schimbarea aceasta în bine și săvârșită atât de repede o datorăm — o știm cu toții — Mareșalului Conducător și slăvitei armate române.

Serg. t. r. Ion Munteanu

NUNTĂ IN COTEŞTI

Nuvelă de MIHAIL ŞERBAN

Rezumatul primei părţi publicate în numărul trecut al „Soldatului"
În mahalaua Coteşti se răspândeşte ca fulgerul vestea mare: se mărită Florica, fata lui Pădureanu. Cum va fi mirele? Cine cunună? Cine va fi invitat?— Circulă bănueli, svonuri. Intrigile îşi fac loc, provoacă discuţii certuri ...Toţi aşteaptă cu nerăbdare nunta, căci toată mahalaua speră să petreacă.

(Urmare din numărul trecut)

„Invitaţii la nuntă", tipărite la „Cultura" institut de arte grafice din strada Mare — cu chenar înflorit cu o inimă între numele mirilor, nu se mai pomeniseră la Coteşti, nici în mahalalele vecine..

Niţă Pădureanu era şi de data asta „dat dracului".. Cum le învârtea el, cum le răsucea că toate ieşeau strună! Invitaţiile primite erau desigur un lux pe care nu şi-l putea permite oricine.. Poate era şi o dovadă că Pădureanu nu era chiar aşa de zgârcit cum voia să-l arate lumea.

Cei cari primiseră invitaţii erau foarte măguliţi de cinstea ce li se făcuse. Se întâlneau împrieteniţi, parcă în taină, ca membrii unei asociaţii secrete care se înţeleg prin semne şi priviri. Pentru alţii cartonul tipărit se confunda cu decretul de acordare a unui titlu de nobleţe, iar când citeau jos, în stânga, scris cu litere mari: nuni D-na şi D-l Sergiu Oftanu, primarul oraşului, nunta fetei lui Pădureanu lua în mintea lor proporţia unei sărbători naţionale la care asistau şi oficialităţile.

Mai ales nu se puteau ei dumiri cum de l-a convins Pădureanu pe Sergiu Oftanu, ca să le fie nun, când îl ştiau toţi că era un om urâcios şi mândru!

— Trebuia să fie ceva la mijloc, cine ştie ce afacere! îi zice Ciofu lui Ignat, când se întâlni cu el, în ziua următoare. Astfel nu se prindea el.

— Las' o bre, ai porţi ciudă, fiindcă nu te-a invitat şi acum nu ştii ce-i mai scoate. Te-am văzut eu şi atunci la Avrum.. Ştii, se vorbea de nuntă, dar nu era nimeni sigur. Tu, numai tu te-ai găsit să-l vorbeşti. Ce ţi-a făcut omul, că doară te ştiam prieten cu el?..

— Mie? Nimic! Dar mie-mi place să spun adevărul. Crezi că am nevoie să mă duc la nunta fetei lui? I-o spun şi 'n faţă, nu mi-i frică. Cum s'a îmbogăţit Pădureanu, nu mai eu nu ştiu..

Ignat îşi apropie mai mult urechea.

— Ce ştiu?

— Nimic! zise hotărît Ciofu şi-şi ridică paharul la gură. În mintea lui întrebările se învălmăşeau, se încălecau, dar nu putea să le afle răspuns. Dece pe dânsul nu-l chemase? Dece l-a trecut cu vederea? Ce i-a făcut?

Îl durea neatenţia lui Pădureanu..

În încăperea strâmtă a cârciumei cu tavan jos, mirosind a fum de ţigară şi a băutură înăcrită, minţile se tulburau uşor. Trupul se moleşea, ochii se încotoşeau şi gesturile se încurcau în atitudini cleioase.

Ignat şi Ciofu pluteau într'o atmosferă greoaie, prin care se vedeau dublaţi, împrieteniţi de lichidul porfiriu..

II

Când uşa s'a deschis şi a intrat Pădureanu, a tre-ărit Ciofu s'a ridicat să plece. Iar Ignat l-a prins de braţ, nelăsându-l să se ridice.

— Stai nene Ciofule. Te grăbeşti?..

Deşi n'ar fi vrut să rămâie Ciofu căzu greoiu pe scaun. În acel moment îl ura pe Pădureanu şi cel mai mare rău pe care i l-ar fi putut face n'ar fi fost de-ajuns ca să-i stingă focul care-l ardea.

Se frământă neliniştit pe scaun. Nu luă paharul oferit de Ignat. Fierbea într'însul. Un cuvânt, o provocare cât de mică din partea lui Pădureanu l-ar fi făcut să explodeze.

Dar acesta nu-i dădea nici o atenţie. Îşi bea liniştit vinul, vorbind numai cu Ignat.

— Bine c'am ajuns şi ziua asta, să-mi văd toţi copiii aranjaţi la casele lor..

— Da, bine-ai ajuns.. mormăi în barbă Ciofu.

Pădureanu îl auzi mormăind dar nu înţelese vorbele..

— Cred c'am nimerit..

— Da, foarte bine, ca Irimia cu oiştea 'n gard..

— Ionel Gabor e băiat bun..

— Eşti sigur? mormăi Ciofu numai pentru el.

— Şi am să am eu grijă să-l pricopsesc. Am să stărui să-l numească maistru la şcoala de meserii de aici..

Râsul lui Ciofu curse bogat şi gâlgâit în faţa celor doi. Era o adevărată provocare! Mai mult decât o vorbă de ocară..

Pădureanu ridicându-se dintr'o mişcare luă în mână sticla de pe masă, să i-o arunce în cap. Ignat se repezi. Se împiedică de scaun şi căzu dar, lovindu-l pe Pădureanu peste mână, abătu direcţia loviturii. Sticla se izbi de perete, spărgându-se..

Avrum intră speriat. Nu ştia ce se întâmplase. Îl vedea pe Pădureanu furios, pe Ignat ridicându-se de jos, pe Ciofu retrăgându-se spre uşă de-a 'ndoaselea şi spaima îl cuprinse..

— Lasă-l coane, nu vezi că-i beat.. începu el să se roage, uitându-se când spre unul când spre altul..

Alungând lângă uşă Ciofu ieşi repede şi o luă la fugă uitând să-şi plătească consumaţia. Avrum nu-l strică. Îi trecea el la cont şi chiar i-o lăsa el aşa dela dânsul numai să nu se întâmple o comedie..

— Zău aşa coane Pădurene, să te pierzi aşa cu firea tocmai acum când ai o bucurie ca asta? Nu-l cunoşti pe Ciofu? Un târâe-brâu! Un calic! Dumneata eşti alt om..

Ştia el Avrum dece vorbea aşa! Să-l fi avut numai pe Pădureanu de muşteriu şi n'ar fi dat faliment cu cârciuma. Pe când Ciofu? Venea şi el odată la săptămână şi lua un sfert..

N'au rămas mult în cârciuma lui Avrum nici ceilalţi doi. N'au cerut altă sticlă de vin în locul celei sparte. N'au căutat să-şi explice atitudinea lui Ciofu. S'au despărţit prieteni, dar cu simţiri deosebite în suflet: Ignat cu flacăra unei satisfacţii nemotivate, Pădureanu plictisit şi enervat de întâmplarea cu Ciofu..

*

De întâmplarea din cârciuma lui Avrum mahalaua a luat cunoştinţă în aceeaşi zi. Ignat i-a povestit nevestei sale şi aceasta a avut grijă s'o ducă mai departe..

Cei cari primiseră invitaţii îl huleau pe Ciofu. Ceilalţi îi lăudau curajul şi când îl întâlneau, îl băteau cu mâna prieteneşte, pe umăr.

— Bine i-ai făcut. Să-i mai cadă nasul..

În mahala nu se vorbea decât de nuntă.

Trimiterea invitaţiilor numai la unii cunoscuţi, a creat prietenii devotate şi uri neîmpăcate. În câteva zile s'au format două tabere care se urmăreau, se ciocneau, gata oricând de încăierare. S'au stricat prietenii vechi. S'au împăcat

familii învrăjbite de ani. Chiar Madam Ignat se împăcase cu nebuna de Tinca, soră-sa, care-şi măritase fata la treisprezece ani cu dispensă dela mitropolie şi certificat medical, fiindcă nebunul lui Corbea o ameninţase că dacă nu-i dă fata o omoară şi se omoară şi el. I-a dat-o! Ei şi?! Ce-a fost? Nimic! Numai soră-sa Elvira lui Ignat, s'a găsit mai cu cap şi a venit în zi de sărbătoare, când avea musafiri, şi-a pus mâinile în şolduri şi-a batjocorit-o şi a făcut-o de două parale.. Pe deasupra a şi scuipat-o. Ei şi? Parcă fata ei nu-i fericită din cauza asta? Da' nici ea nu s'a lăsat mai prejos şi i-a spus Elvirei tot ce se vorbea în oraş pe socoteala fetelor dumneaei.. Adevărat teatru de s'au strâns mahalagiii ca la urs.. Şi acum.. s'au împăcat. Doar nu era să ţie mânia o viaţă întreagă. Sângele apă nu se face! îşi zicea ea.

Erau invitate amândouă la nuntă: şi ea şi Elvira şi sora lor mai mică, Profira, şchioapa, cea cu albeaţă pe-un ochiu şi saşie de celălalt ochiu.. Rea de gură de n'o întrecea nici meliţa în mâini îndrăcite..

Se aştepta ziua nunţii ca ziua Paştelui.

În Dumineca următoare, când trăsura cu cauciucuri, cea mai luxoasă a oraşului, s'a oprit în faţa casei lui Pădureanu, toată mahalaua a ieşit pe la porţi. A asistat ca la un spectacol de mare gală..

Ionel Gabor venise la logodnica lui..

Când l-au văzut elegant — foc, — haine negre, mănuşi albe, pantofi de lac — au început ţâfnăţile şi hârjelile..

— Guleratul!..

— Fierărotul!..

— Da' nu-i urît — zise, cu frică parcă, alta.

— Ia seama să nu-ţi cadă cu tronc! o înţepă cu venin vecina ei.

— O face pe grozavul!..

— Parcă n'ar fi dela atelierele dela Paşcani!..

Ciofuleasa, în cerdacu casei sale râdea în gura mare. Copiii se [illegible] pe garduri, ţuiţând ca puţ[illegible]. Când trăsura se întoarse şi [illegible] vreo doi s'au agăţat de [illegible] dinapoi. Birjarul se înto[illegible] şi dădu cu şfichiul. Cureau[illegible] se lipi de obrazul unuia [illegible] o dungă subţire, roşie ca [illegible] unei jartiere strâmte pe picior..

Părinţii ieşiră furioşi în stradă. Strigau, ameninţau, îl blestemau pe Pădureanu. Birjarul dădu bice cailor şi se îndepărtă într'un nor de praf. Copiii luară din grămada de prundiş din marginea străzii, pietre.. şi aruncară. Nici una nu-l ajunse. Avea să mai treacă el altă dată, pe aici! Nu-l uitau. Să-l fi lovit acum s'ar fi bucurat ca de o răzbunare contra lui Pădureanu..

*

Câte s'au mai întâmplat şi'n săptămâna dinaintea nunţii, ar fi greu de înşirat aici..

Urile au crescut până la duşmănii pe viaţă. Certurile s'au ţinut lanţ. Încăierările n'au lipsit..

Şi, în acest timp, Niţă Pădureanu a ajuns la convingerea că şi-a găsit un ginere cum nici nu visase. Numai că era cam berbant şi mândru nevoe mare, dar încolo.. Dumnezeu să i-l ţie sănătos..

(Continuare în numărul viitor)

DELA BUCUREŞTI LA ROSTOV

La începutul lui Octombrie, plecăm cu trenul din Bucureşti către Rostov. Era o zi minunată, cu soare cald şi senin albastru, cu atmosferă liniştită, ce îndeamnă atât de mult la călătorie.

Chiar păsările călătoare, cred că-şi luau şi ele drumul tot în aceste zile, către alte locuri pline de soare şi poezie. Şi cine ştie, dacă la primăvară, odată cu înapoierea lor aici, nu ne vor aduce de pe cerul Africei, solii cu hotărîri categorice, luate acolo în nisipurile fierbinţi ale Saharei şi 'n mlaştinele nesfârşite ale deltei Nilului.

Asemeni acestor călătoare, plecam şi noi, dar nu spre ţinuturi calde ci spre stepele Rusiei unde iarna e mai aspră şi mai puţin prietenoasă. Dar plecam cu hotărîrea de a înfrânge atât urgia troenelor cât şi oţelul ucigător al bolşevicilor.

Când trenul s'a pus în mişcare, încet şi greoiu, de parcă şi-ar fi dat şi el seama că e destinat unei lungi călătorii, am simţit un mare gol în suflet, pe care căutam să mi-l umplu privind largul câmpiilor noastre, care în „podoaba lor zdrenţuită", vorba poetului, — cântau un cântec uşor, plin de foşnituri uscate şi melancolice. Şi încet, încet, satele şi oraşele şi câmpiile noastre rămâneau în urmă, iar pomii de pe margine, la trecerea trenului, — se plecau încet, parcă în semn de închinăciune.

Peste tot, — pe câmp şi pe arterele de comunicaţii, — un enorm şantier de lucru. E ţara tânără a Mareşalului Antonescu, încordată cu dragoste la muncă, pentru'a birui greutăţile ce apar inerent în situaţia lor de războiu. Şi încordării frontului intern de aici, îi corespunde vitejia fără seamăn a ostaşului român, care făureşte pe malurile Volgei şi pe înălţimile Caucazului, cea mai frumoasă epopee a Neamului!..

Când am trecut Prutul, mi-au revenit deodată în minte toate momentele de încleştare şi biruinţă, pe care le-am trăit la începutul campaniei, pe dealurile dela Ţiganca.

Pământul Basarabiei mi-a rămas deatunci atât de drag şi cunoscut de parcă fiecare deal şi vâlcea, aş fi cucerit-o singur. Grija deosebită a Mareşalului Conducător şi a guvernului pentru această provincie, a schimbat numai într'un an, întreaga faţă a lucrurilor, încât, dacă n'ar fi pe ici pe colo grămezi de molozuri, urme ale sălbăticiei bolşevice, ai crede că te afli în Moldova, pe undeva prin apropierea Botoşanilor. Viaţa şi-a reluat cursul ei normal. Cantine şi restaurante, regii şi magazine, prin toate gările. Simţi că trăeşti în ţara ta, ca şi la Bacău, la Piteşti ori Baia de Aramă.

Nici trecerea Nistrului nu m'a mai impresionat ca acum un an şi ceva, — când l-am trecut într'o noapte înstelată, sub ameninţări de avioane. Şi aci simţiam că trec pe pământ românesc, desrobit de vitejii noştri, care l-au stropit cu sângele lor şi prin asta l-au sfinţit şi l-au alipit definitiv la trupul Moldovei. Câtă bucurie simţi când auzi prin gări, vorbindu-se curat româneşte, de parcă ai fi pe undeva pe valea Oltului. Mulţi negustori, meseriaşi şi funcţionari, au mers acolo, pentru a face legătură trainică cu fraţii care au robit atâţia ani! Atâta strădanie şi atâtea lucruri bune s'au făcut aici, încât nu poţi să nu admiri vrednica administraţie a Guvernământului Transnistriei. Trecem apoi Bugul unde ostaşul român străjueşte graniţa de răsărit a ţării. Înfăţişarea lui falnică şi mândră se înalţă şi domină parcă tot pământul românesc, până „hăt" departe.

Dela Bug încolo, intrăm în administraţia bravilor noştri aliaţi Germani. Peste tot, ca şi în Transnistria, lucrări, reconstrucţii, fabrici şi ateliere repuse în funcţiune, înfârşit, totul pare o uzină bine pusă la punct. Rodul câmpului, grâul şi porumbul — atât de bogat în acest prim an de libertate a muncii şi produsului, se culege pe capete. Iei vezi întinse grămezi de paie, mai încolo şiruri întregi de snopi care aşteaptă maşină, iar alături lanul de grâu, proaspăt semănat se întinde ca o mare liniştită până departe, cât cuprinde ochiul în zare.

Populaţia locală colaborează bucuros cu administraţia germană. Unii ajută la transporturile pe căile ferate, alţii lucrează în fabrici şi ateliere, alţii fac poliţie, iar alţii în sfârşit, cu arma în mână, fac paza proaspetelor convoaie de „tovarăşi" ce sosesc neîntrerupt de pe frontul Stalingradului.

Şi trenul merge, merge zi şi noapte şi totuşi parcă acelaş peisaj îţi se perindă prin faţa ochilor. Doar câte-o perdea de arbuşti, ce străjueşte din loc în loc linia ferată, aduce ceva nou în monotonia stepei ruseşti, iar movilele înalte, provenite din resturile zăcămintelor carbonifere, par nişte vârfuri de munţi răsărite, aşa deodată, în câmpie. Şi'n drumul nostru, ce pare că nu mai ia sfârşit, gările se perindă una câte una, afundându-se tot mai mult în întinsa şi haotica Rusie bolşevică.

Fiecare zid, fiecare curte şi fiecare rămăşiţă din ceeace a fost o gară, poartă urmele luptelor încordate ce s'au dat peste tot. Istoria nu cunoaşte o mai mare desfăşurare de forţe, pe un spaţiu atât de întins şi care a dus totuşi la o biruinţă atât de hotărîtoare. Ne apropiem de Taganrog. Iată Marea de Azov, locul de refugiu al flotei bolşevice în iarna trecută. Dela Taganrog la Rostov, pământul e sfredelit de mii de adăposturi de toate felurile, şanţuri anticar, traverse de fier şi obstacole întărite, toate acestea arătând câtă nădejde puseseră bolşevicii în această linie defensivă. Însfârşit, iată şi Rostovul unde s'a prăbuşit un frumos vis al armatelor lui Timoşenko.

D. Bunescu
Reporter de răsboiu S.M.P.

UN REGIMENT DE EROI

Duminică, de ziua Sfântului Arhanghel Mihail Regimentul de Gardă Mihai Viteazul și-a serbat patronul printr'o frumoasă și reușită serbare la care au luat parte toți ofițerii și ostașii aflați în cazarmă.

Sărbătorirea a început prin oficierea unei slujbe religioase, după care s'a depus o coroană la colțul amintirii eroilor din războiul contra bolșevismului. Comandantul regimentului, domnul colonel Ștefan Oprea, a primit apoi defilarea unei companii de onoare, comandată de domnul căpitan Alexandru Goletin. Această sărbătorire corespunde cu un simbol. Regimentul 6 Mihai Viteazu, a fost de-o vitejie fără seamăn în lupta contra bolșevicilor, chiar dela trecerea Prutului. Disciplinat, bine instruit, cu simțul datoriei și sacrificiului bine desvoltat, a știut să dea lovituri mortale inamicului și să-și împodobească stindardul cu cele mai strălucite victorii. La Țiganca, Dealul Epureni și alte localități rămase definitiv în amintirea noastră, viteazul regiment a dat lupte pe viață și pe moarte reușind să respingă pe inamic întotdeauna.

Insuși comandantul lui, colonelul Iliescu, a trebuit să plătească cu viața victoria năzuințelor noastre, ca și alți ofițeri și ostași ce s'au jertfit pe câmpurile de luptă... Contribuția adusă victoriilor noastre de bravul regiment de gardă, ca și actele și zelul cu care s'a bătut în toate împrejurările, au atras admirația și recunoștința întregei nații.

Regimentul 6 Mihai Viteazul a binemeritat dela Patrie. Pentru eroii ce și-au dat viața, ca exemplu cel mai înalt de patriotism, și-au plecat gândurile, camarazii lor.

Este cel mai frumos și nobil gest omenesc, să te cobori lângă amintirea eroilor și să le înțelegi jertfa lor. Să nu uiți nici o clipă, că au pornit la luptă, în iureș năvalnic, printre mii de proectile și schije, convinși că luptă pentru dreptul nostru național și cu zâmbetul pe gură.

Feciori de țărani, cu dragostea de pământul pe care nu l-ar da pe toate bogățiile lumii, înțelegând cu conștiința limpede, de-o patriotă au răscumpărat cu viața lor, drepturile noastre.

Să fim mândri de asemenea eroi.

De aceea sărbătorirea modestă dela Regimentul 6 Mihai Viteazu, în acest târziu de toamnă mohorâtă, cu cer plumburiu, a avut o adâncă semnificație... Peste pioasa și adânca tăcere a celor înfrățiți cu cerul și pământul scump al nostru, pleoapele îndurerate și recunoscătoare au coborît să le mângâie somnul... Somnul lor de veci, pe care îl simțim în respirația noastră.

Cap. Constantin Salcia

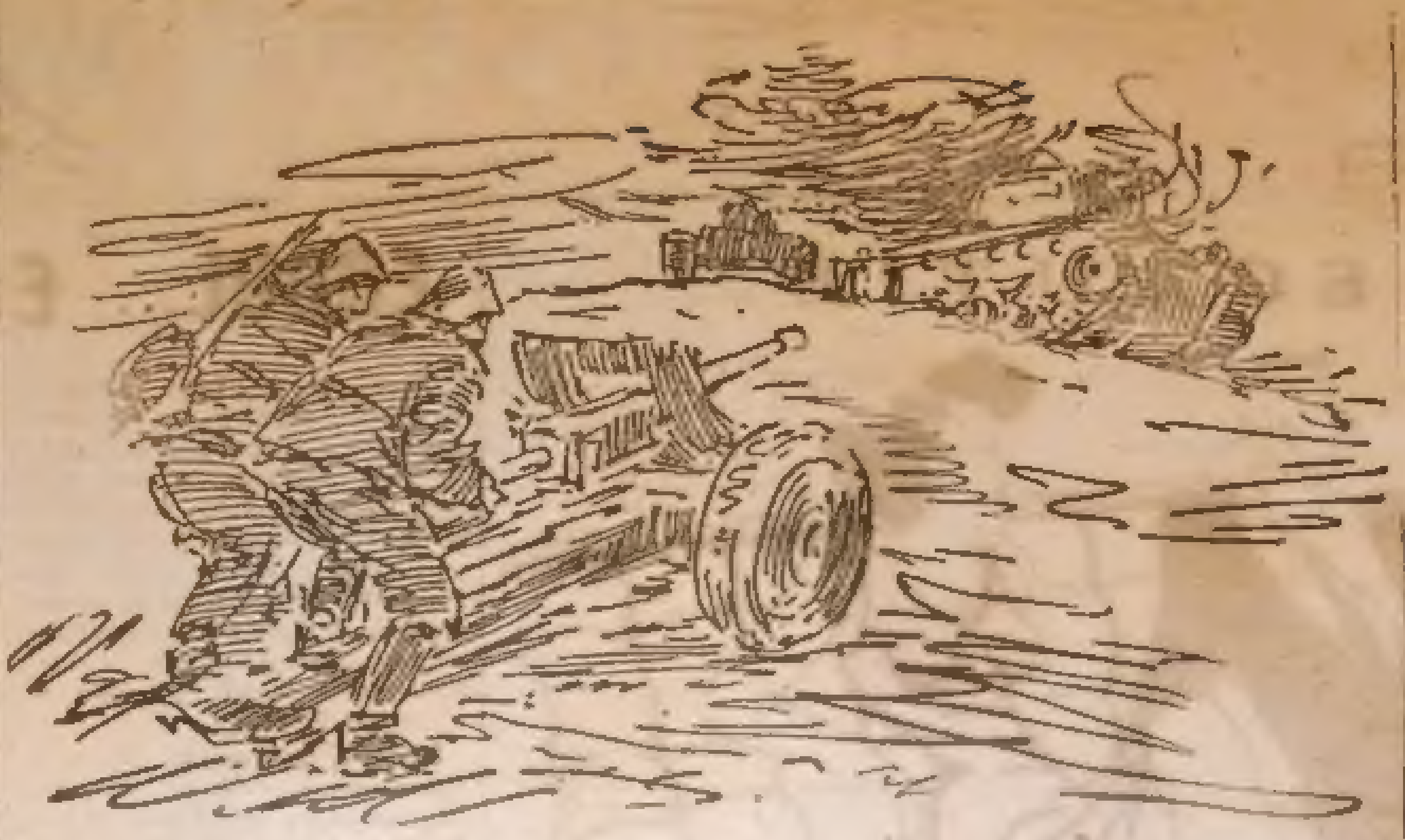

«DIN ACEST RĂZBOIU TREBUE SĂ IEȘIM CU FRUNTEA SUS, FIINDCĂ AM INTRAT CU CONȘTIINȚA CURATĂ»,

(Urmare din pag. I-a)

dacă vor să biruiască trebue să se prezinte uniți, nu dezbinați... în felii sau fracțiuni. La ce mai servește să-ți afirmi nota specifică a conturului, dacă poporul tău e dezbinat? E o simplă vorbă aceasta, căci poporul nostru nu poate să dispară fiindcă oricât a băut din paharul desamăgirilor, are lângă dânsul totdeauna cupa întremătoare a drepturilor noastre imprescriptibile.

Și apoi acea unire, care e în tradiția țării noastre, la vremuri de cumpănă este un lucru care nu va lipsi nici de astăzi înainte. A iubi țara înseamnă a ne iubi noi între noi și mai ales acei care vin să se simtă iertați de acei care pleacă, după cum acei care pleacă să se simtă iertați de acei care vin.

Așa că nu este strigarea unei dorinți interioare, ci expresia unei certitudini neclătinate, aceasta, cu care îmi închei cuvântarea: Trăiască România!".

RĂSBOIUL FRANCO-ANGLO-AMERICAN
DIN AFRICA OCCIDENTALĂ DE NORD

Agresiunea americană în Africa de Nord franceză, a întâmpinat rezistența energică a francezilor, cari ascultând îndemnul Mareșalului Petain s'au înrolat aproape fără nici o excepție sub drapelele credincioase guvernului din Vichy.

Situația apărătorilor celor trei colonii: Alger, Maroco și Tunis nu este însă prea ușoară, ținând seamă de faptul că Americanii au pregătit de luni de zile agresiunea, reușind astfel să debarce forțe impresionante, înarmate modern, față de trupele coloniale franceze având un armament învechit și insuficient.

Până în seara zilei de 10 Noembrie, știrile sosite de pe frontul african au adus următoarele precizări:

SITUAȚIA CONFUZA IN MAROC ȘI ALGERIA

Situația din Maroc și Algeria este calificată de confuză și obscură în cercurile bine informate din Paris.

Din Maroc se știe atât, că trupele franceze țin pe loc elementele inamice debarcate în regiunea Techala — Sali — Port —Lyautey. Casablanca a căzut însă după un violent atac american. Contrar informațiilor din sursă americană la Mogador—Ifgnir, orașe situate pe coasta de Vest a Marocului, nu s'au produs debarcări inamice.

In regiunea Olemsville și Blida (Algeria) batalioanele franceze sunt în contact cu inamicul.

In cursul zilei de Marți, 9 Noembrie, trupe nord-americane au reușit să pătrundă în Oran cu forțe considerabile, și să ocupe orașul. La ora 11 au intrat în oraș 45 tancuri americane.

IN TUNISIA

Nici o forță inamică n'a debarcat până în prezent în Tunisia, cea mai orientală posesiune franceză în Africa de Nord. Apărătorii sunt gata să facă față oricărei încercări de acest fel. In interiorul orașelor tunisiene, unde situația este absolut normală, cele câteva tramvaiuri interne cari mai circulau au fost suprimate. Populația își vede în mod normal de ocupații, sub ochiul polițiștilor, cari poartă căști și arme circulând pe străzi.

REZISTENTA FRANCEZA SE ORGANIZEAZA NEINCETAT

După prima surpriză provocată de invazia americană, francezii au început să organizeze tot mai mult rezistența. In legătură cu această situație se remarcă declarațiile generalului american Eisenhower, șeful trupelor ce atacă posesiunile franceze, care și-a arătat uimirea față de rezistența atât de categorică mai ales a flotei franceze.

MAREȘALUL PETAIN A PRELUAT COMANDA TRUPELOR FRANCEZE

Mareșalul Pétain, șeful statului și-a asumat comandamentul suprem al forțelor franceze.

Această măsură a devenit necesară în urma ingheții că amiralul Darlan, comandantul suprem de până acum al forțelor franceze, a căzut, la Alger, în mâinile americanilor.

Americanii au anunțat că amiralul Darlan este „oaspetele" generalului american din Alger și că este tratat cu toate onorurile. Până acum nu este încă lămurit dacă amiralul Darlan este prizonier de războiu sau a rămas la Alger din proprie inițiativă.

Mai este de observat că fostul prizonier de război generalul Giraud, călcând cuvântul de onoare dat, a trecut de partea americanilor.

FRANȚA PUSĂ IN BLOCUL MILITAR ȘI POLITIC AL EUROPEI

Ca o consecință a ruperii relațiilor dintre America și Franța, teritoriul neocupat francez a fost pus în blocul militar și politic al Europei.

Alte state aliate americanilor s'au grăbit să rupă relațiunile cu Franța. Canada și Mexicul au fost primele cari au rupt relațiunile. Guvernul mexican și-a motivat acest demers pe considerentul că „guvernul Laval nu a consimțit la ocuparea Africei de Nord".

LUPTA NAVALA DELA CASABLANCA

Un capitol important al ciocnirii dintre forțele franceze și americane, îl constitue fără îndoială lupta navală dela Casablanca. Americanii au atacat cu un număr mare de vase de războiu, întâlnind în schimb forțe slabe franceze. Riposta francezilor a fost totuși categorică. Mai multe vase de războiu americane au fost date la fund. Francezii au avut și ei pierderi serioase. Cuirasatul Jean Bart a luat foc apărând Casablanca. Alte unități de războiu au fost scufundate.

A MURIT VITEJEȘTE
UN REPORTER DE RĂZBOI

Undeva la poalele munților Caucaz, s'a răsleții pentru totdeauna una de falanga reporterilor de războiu Serg. T. R. Digulescu Florian.

El a căzut voinicește la cota 103, în fruntea unei grupe de viteji, care s'au încleștat într'o luptă aprigă cu inamicul.

Având de îndeplinit o frumoasă dar grea misiune, — aceea de a imortaliza pe filmul aparatului actele de vitejie românești din jurul său, — în iureșul luptei, uită că este reporter de războiu. Pune mâna voinicește pe o armă și atunci când cade comandantul unei grupe el ia comanda, și-o împinge înainte. Valea Abinului este un obstacol greu de trecut, căci de pe coasta cotei 103, bolșevicii țâșnesc cu nemiluita, parcă i-ar arunca o gură de vulcan. Cei mai mulți se prăvălesc în fundul văii ca bulucii. Patru ore ține această încleștare a morții. In care timp flancul stâng al Plutonului e amenințat de valurile de bolșevici, care se îndesau înspre gurile noastre de foc, ca vitele.

Reporterul Digulescu nu se intimidează. El e încercat în lupte. In peninsula Kerci, astă iarnă cu un regiment de cavalerie purtat, a dat dovadă de mult curaj și sânge rece. Pentru spiritul său de sacrificiu, pentru neîntricata lui atitudine în fața inamicului, comandantul regimentului îl decorează cu Virtutea Militară cl. II-a.

Aici, când situația părea critică pentru întregul pluton, Digulescu se infiltrează cu grupa sa în rândurile inamicului și învârtind voinicește durda, face pârtie în spre creasta cotei. Deși împresurat de bolșevici, el și cu oamenii lui, voinici ca bradul din Munții Apuseni, luptă eroic, supraomenește până ce Plotonul pune stăpânire pe cotă. In acea învălmășeală nu a mai putut prinde clipele de încordare ale camarazilor lui, și decorul de infern al câmpului de luptă. Cine oare în acea strânsă îmbrățișare cu moartea, ar fi putut imortaliza pe filmul aparatului lui, neasemuita înverșunare în luptă a reporterului de războiu Digulescu? Niment. Ciuruit de gloanțe bolșevice el caută cu mâinile sleite de puteri aparatul ca să poată pleca cu el pentru ultima oară, peisagiul sumbru al poziției cucerite la care participase cu întreaga lui ființă.

Viteaza dăruire a acestui reporter de războiu pentru isbânda cruciaților împotriva celor fără Dumnezeu, e mai mult decât pildui'oare, e sublimă.

Reporterii de războiu chemați să contribue la întocmirea istoriei de mâine a Neamului înscriu cu propria lor jertfă în această carte sfântă, pagini, de neîntrecut eroism.

Locot. rezervă
Gheorghițescu Gh.
Reporter de războiu S.M.P.

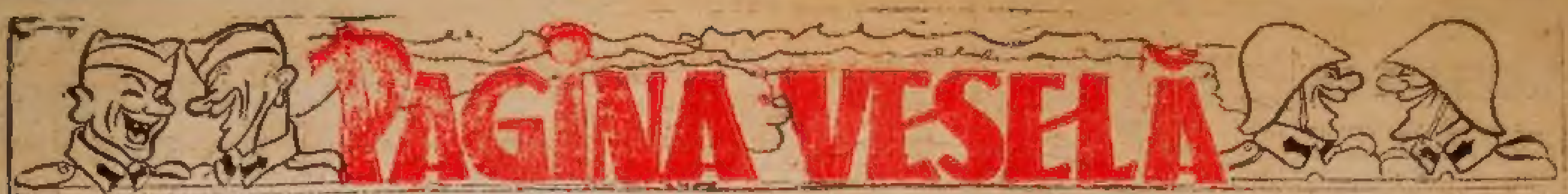

PRECAUŢIE

Călătorul: *Acum vine tunelul, dudule. Palma să mi-o trageţi pe obrazul drept, căci în stânga am un abces la măsea!...*

NEBUNIA LUI NĂICĂ

Era o dimineaţă de toamnă, foarte frumoasă. Doctorul Săndulescu se sculase de mult şi aştepta pe un bun prieten ca să plece spre clinică, când deodată auzi soneria...

Să fie el? Poate! Dar el ar fi intrat căci ştia pe unde, fără să sune. Nu! Nu era el, căci prea suna nervos acest individ...

Doctorul deschise uşa... Un tip spumegând de furie intră.

— Bună ziua. Ascultă şefule! Vreau să-l văd pe doctorul Săndulescu... E acasă?

— Da acasă!... Dar ce-ai matale cu el?

— Ce am? Ce te priveşte pe d-ta?

— Aşa e! Numai vezi că eu sunt ăsta pe care'l cauţi.

— Dumneata?

— Da!

— Aha! Aşa! Bun! Dumneata eşti comerniceul, canalia care mi-a distrus căminul!

— Eu?

— Nimic! S'a terminat cu tine! Varză te fac! Tocană! Sal!

— Domnule...

— Ce, domnule, ce vrei? Lasă, şefule că ştiu eu tot! Te-ai spovedit? Nu? Bine! Merge şi'aşa...

— Domnule!...

— Nimic! Pă-ţi iute rugăciunea! Că uite revolverul... Îl vezi? E încărcat... Şi-i d'ăla automat... Adică nu! Întâi să'mi faci gustul. Să cânţi cocoşeşte...

— Cocoşeşte?

— Da, sigur! Ce? Nu ştii cum vine asta?

— Ba ştiu, dar...

— Tocmai d'aia! Dă-i drumul... Haide! Dă-i drumu' că te strâng de gât!... Te fac de'nghiţi cuiţul ăla! Hai!

— Cucurigu!...

— Păi sigur că da! Tu eşti cocoşul care — de câte ori cânţi la gard, iese nevastă-mea afară...

— Eu, domnule?

— Dumneata... Ce? Nu cunosc eu glasul?

— Domnule, iartă-mă... Înţeleg, vei fi fiind enervat... Dar roagu-te să intrăm înăuntru... Poate să fie la mijloc o confuzie...

— Nu... că...

— Ba da! Hai să intrăm şi să vorbim ca oamenii... Aşa! Stai jos... Ia deschide gura... Bun... Ochii... Un moment... Bun...

— Domnule, nu sunt nebun... Zău.

— Parcă eu zic altfel? Eu sunt doctor de nebuni însă... Ia să-mi spui: când te-apucă chestia cu cocoşul?

— Păi... de câte ori cântăi...

— Da? Şi cine ţi-a băgat chestia asta în cap?...

— Cine? Matache! Ce tot mă 'ntrebi însă?

— Nu te supăra. Cine'i Matache ăsta?

— Matache? Prietenul meu cel mai bun! Omul în care cred ca'n lumina ochilor... Dar, domnule, eu nu sunt omul ăla rău... Înţeleg, ai avut boală la nevasta-mea, că e iute de mâlic... D'aia am luat-o şi eu... Da' decât-i place înşiră neică! Iar el pe ea şi pe copii vorba aia, de-te neică unde-i vedea cu ochii... Că d'aia numai explicam eu cui dracu seamănă copiii... Prea sânt idioţi...

— Hm! Şi cine te-a trimis la mine? Matache, nu?

— El...

— Şi pistolul e tot al lui, nu?

— Sigur! Că eu nu umblu cu drăcii d'astea!

— Şi erai gata să mă împuşti, nu?

— Da!

— Socoteala era simplă: eu mort, d-ta la ocnă şi el rămânea cu nevasta d'tale... Când ai plecat încoace cine a rămas acasă?

— El cu nevasta mea... şi copiii...

— Hai cu mine, repede...

— Ai ascultat... Ai auzit?

— Da... Matache cu nevasta-mea! În patul meu... Şi el — idiotul — zicând că m'a băgat în balamuc... Şi ea, căţeaua... Acu' d-ta... Să te pun să cânţi cocoşeşte! Hm!... Şi să te omor! Pentru cine? Mulţumesc domnule doctor, eu sunt nebun... O să vin să mă cauţi, sunt sigur, da' mai întâi intru peste el şi-l trimit pe-amândoi la spital...

Şi individul — pe numele lui mic Năică, — a intrat buzna. Peste câtva timp Matache era legat şi aruncat în stradă burduf... Iar Năică se auzia urlând în casă...

— Va să zică aşa, nu? Aşa, madam? Cocoşeşte, ai? Să omor bunătate de om, să mă bagi în cremenal pentru asta? Te cocoşez acadam şi pe urmă la balamuc! Da'ntâi praf te fac... Te desnod...

SĂ RÂDEM

La şcoală

— Ionescule, ia să-mi spui tu când e vremea cea mai potrivită pentru culesul strugurilor?

— Când e plecat viermul din vie!...

In Rusia

Un plutonier pântecos făcea teorie undeva în Rusia, cu un grup de recruţi ruşi, viitori prizonieri. Dar nici unul nu era atent.

— Ascultă, Jegor Jegorovici, eşti atent ori ba?

— Sunt tovarăşe plutonier.

— Să ne închipuim că ne aflăm pe câmpul de luptă la vreo cinci-şase sute metri. Şi dacă ai în faţă nordul, la stânga vestul, la dreapta estul, ce ai în spate?

— În spate?

— Da, în spate!

— În spate am... comisarul politic [illegible] revolverul lui!

ECOUL... ENGLEZULUI

Toată lumea ştie ce este acela un ecou. Adică vorbele noastre spuse cu o voce puternică, după un timp oarecare ne sunt repetate întocmai. Cine face aceasta? Ecoul! Acest ghiduşar cu care poţi să te iei la ceartă şi-ţi va răspunde întotdeauna cu aceiaşi replică, el având mereu ultimul cuvânt. Aşa că o luptă cu ecoul egalează o luptă cu propria d-tale umbră.

Undeva, în Anglia, exista un mare moşier care, pe lângă o bogăţie mare, moştenise în acelaş timp şi un dar nebănuit de a minţi. De multe ori se punea singur în cele mai mari încurcături. Intr'una din zile avea musafiri. Şi din vorbă în vorbă, unul din oaspeţi n'are de lucru şi vorbeşte despre un minunat ecou pe care-l ascultase undeva, pe domeniul unui prieten.

— De câte ori repetă ecoul acela?

— De patru ori!

— Asta nu-i nimic! Am eu unul pe moşia mea cu adevărat formidabil.

— Serios?

— Parol.

— Departe? întrebă cineva.

— Nu prea! Cam la o jumătate de ceas de mers cu trăsura. Dar vă spun că e ceva nemai pomenit. Eu însu-mi când l'am auzit nu-mi venea să cred.

— Şi de ce nu ne-ai spus până acum?

— Uite că mi-am uitat...

— Cam câte cuvinte repetă?

— Zece! Zece cuvinte!

— Intr'adevăr, foarte interesant. Putem merge să-l auzim şi noi?

— Da, fără îndoială! Oricând vreţi!

— Azi se poate?

— S'ar putea, dar e ora prea întârziată! Nu mai e timp. Să lăsăm pe mâine dimineaţă! De acord, nu?

— Sigur! Mâine de dimineaţă! La ce oră?

— La nouă! E bine?

— Minunat!

Dar... după cum credeţi c'aţi priceput, englezul nostru n'avea nici urmă de ecou pe moşia lui. De aceia, trebuind neapărat să salveze lucrurile, chemă pe omul lui de încredere, un servitor devotat, căruia după ce i-a fixat locul unde trebue să se ascundă (în vârful unui copac dintr'o pădure) i-a spus să repete de zece ori toate vorbele ce le vor spune ei. Servitorul a primit fără discuţie.

A doua zi toţi oaspeţii îmbarcaţi la trăsură s'au dus la... locul ecoului. Aici înfrigurare; cine să vorbească întâi. O doamnă se oferi ea... Cum el n'avea „dincolo" femei şi s'ar fi dat de gol prin glasul servitorului, spuse:

— O, doamnă, mă iertaţi, dar trebuie o voce puternică, de bărbat...

— Sigur... Un bărbat atunci...

— Domnul poate vrea?! se adresă unui bărbat.

— Nu... Începeţi dv. Noi vrem să ascultăm şi deci să fim atenţi.

— Bine. Atunci încep eu.

Şi englezul nostru strigă cât îl ţineau, vorba aceia, bojogii.

— Alo! Ascultă tu, eşti acolo?

Servitorul uitase ce să răspundă şi zise cam încludat:

— Ba bine că nu! Ce dracu, doar aştept aici de două ceasuri!...

HAZURI

Tuşeştel

Un doctor a venit în vizită la un bolnav!

— Ei, cucoană, întrebă pe soţia bolnavului! I-ai pus termometrul?

— Il ţine toată ziua, domnule doctor şi asta de trei zile! Degeaba însă! Tuşeşte tot mai rău!...

Intre femei

— Ce vorbeşti dragă? Mă compari pe mine cu destrăbălata aia? Se poate?

— De ce destrăbălată? Are şi ea un amant... Ei şi? Tu parcă n'ai?

— Păi la mine se schimbă socoteala! Eu sunt măritată!...

ACUM ŞTIE ŞI EL

— Frumoasă vacă! Câţi ani are, bade?

— Doi.

— Dar după ce-i cunoşti vârsta?

— După coarne!

— După coarne? Aşa! Ai dreptate să te uiţi [illegible] coarne!!.

CUM AU LUPTAT VÂNĂTORII DE MUNTE LA NALCIK

In patria aurului negru, o mare unitate de Vânători de Munte a repurtat o nouă și strălucită victorie. Armata română mai adaugă încă o verigă în plus la lanțul biruințelor noastre pe frontul împotriva bolșevismului.

Ocuparea Nalcik-ului a avut un puternic răsunet în țară și peste hotare. Ziarele germane publică la loc de cinste, succesul categoric al acestei bătălii, subliniind eroismul vânătorilor de munte.

Iată câteva titluri apărute în presa germană: „Viteji vânători, români"; „Cu sprijinul artileriei germane, românii cuceresc Nalcik-ul". „Bucurie și mândrie în România"; „Noi pagini de glorie alături de armata Reichului"; etc.

Vânătorii de munte, cari s'au identificat în timpul pregătirii militare cu toate capriciile vremii, pe creste și în poalele Carpaților, sunt acum la largul lor pe colinele Caucazului.

Respingând rând pe rând atacurile forțelor bolșevice pe care le-au împins dincolo de apa Terek-ului, după ce trec vijelios peste afluenții lui Wulko, Bacsad și Cegan, se îndreaptă vertiginos spre ținutul dela Nord de Nalcik, unde s'a concentrat puternica rezistență sovietică.

In cooperare cu forțele germane blindate, printr'o cutezătoare și fulgerătoare manevră, această mare unitate românească împresoară și macină forțele bolșevice din această parte a orașului, bine organizate la teren. Prin atacuri strânse la centru, și prin acțiuni de învăluire la flancuri, pătrund în cartierele incendiate ale Nalcikului.

Luptele sunt grele, dar vârtoșenia românească sdrobește orice cuib de rezistență și se afundă tot mai mult în inima orașului.

In timp ce puternica Citadelă ia un aspect apocaliptic, alte formațiuni ale marei unități de Vânători nu slăbesc deloc pe inamic care pare să-și regrupeze forțele și cuceresc noi localități.

In alt sector, spre Sad de Urwany, forțe germane blindate pătrund ca o săgeată în dispozitivul inamic și ocupă câteva noi sate. Inamicii [illegible] de [illegible] dându-și seama că vor fi încercuite și că li se va tăia comunicația Nalcik-Ordzonikidze, printr'o svârcolire desnădăjduită încearcă să intercepteze și să respingă avansarea aliaților.

Nu este însă chip de scăpare. Odată tăiată comunicația și legătura cu restul trupelor, sovieticii intră în debandadă.

Satul Uruch este și el ocupat de alte formațiuni germane. Vânătorii noștri de Munte, după ce ocupă deplin orașul Nalcik prin lupte de stradă, care se soldează pentru inamic cu pierderi grele în oameni și armament, nu-și temperează avântul: ci printr'o acțiune de împresurare, reiau legătura cu forțele germane care atacau din partea de Est.

Prinși ca într'un clește, bolșevicii încearcă să facă front încercuirii. Timpul însă e prea scurt, spațiul prea mic, încât rușii nu mai pot riposta. Sunt făcuți 7000 prizonieri, se capturează mult armament greu, stive întregi de mitraliere, arme și grămezi de muniții.

Aripa dreaptă mai cucerește Pecinkaia și Wolny-Aul, zădărnicind astfel orice îndrăzneală bolșevică de a mai înjgheba vre-o acțiune.

Prin pierderea Nalcik-ului și a localităților din unghiul râurilor Bacsad și Cegan se închide pentru sovietici drumul care duce spre orașul petrolifer Grosny.

Resturile Diviziilor sovietice sunt svârlite prin văgăunile munților, — de unde nu vor mai afla curând nicio scăpare.

Perspectivele deschise oștirilor din centrul Caucazului, după izbânda românească dela Nalcik, au dus la rezultate strălucite...

Forțele române și germane continuând înaintarea și împingând mult înainte aripile, se angajează în lupte de hărțuirea inamicului, care se retrage pe văile râurilor Cerek, Sekan, Durdur și Biejala.

La trecerea râului Kondon, pe care se sprijină orașul Alagir, rușii opun o nouă rezistență.

Aceasta este însă înfrântă de trupele germane care ocupă Alagir-ul la 2 Noembrie.

VÂNĂTORII DE MUNTE ROMÂNI ȘI PIONERII GERMANI

Soldatul român admiră la armata germană cu care luptă umăr la umăr arta neîntrecută a conducerii și a organizației, vitejia pilduitoare a trupelor și înarmarea technică perfectă. In numeroasele lupte dela Prut și până la Caucaz, soldatul român a primit deseori colaborarea binevenită a trupelor germane. Din această cauză luptă cu plăcere, alături de germani și este capabil de cele mai mari jertfe în lupta comună. Infanteristul german a luat cunoștință mereu, în numeroase lupte, de voința necondiționată și spiritul ofensiv pe care le posedă soldatul român atât de sobru și cuminte. I s'a confirmat încă odată că românul, dotat cu echipament militar și sub o conducere bună este un aliat de arme extrem de prețios.

In această campanie s'au petrecut multe fapte de arme solidare, între cele două armate. Lupta pentru cucerirea orașului B., aflat la poalele Caucazului, merită să fie notată. Compania I-a a unui batalion românesc din vânătorii de munte primise greaua misiune să apere un sector lung de 2 kilometri, situat la marginea mării, având ca obiectiv malul unui râu de munte, împotriva atacurilor unor forțe inamice superioare. Pe flancul drept al companiei se afla o unitate mică de cercetași, în satul Chutor-Sowjetsckaja, pe un sector întins de mai mulți kilometri. Satul se găsea la o distanță de 2 kilometri la apus de orașul B.

Bolșevicii informați de partizani și de către ostașii camuflați în țărani, de situație, au trecut la atac în acest gol. Cercetașii români au trebuit să se retragă. Inamicul a ocupat satul, a trimis trupe în celălalt capăt al orașului și au trecut râul, pătrunzând pe nesimțite cu trupe de mâna până la grădinile orașului. Situația era extrem de critică, trupele românești prea slabe numeric, iar inamicul socotea că are un joc ușor aici.

Cu acest prilej, camaraderia româno-germană de luptă și-a dovedit încă odată superioritatea. Artileria grea și ușoară germană aflată în B. începe sprijinul său. Două plutoane de pioneri germani de poduri schimbă instrumentele de lucru cu armele și formează cu vânătorii români de munte o unitate de luptă având ca țel un contraatac împotriva inamicului care a pătruns în satul Chutor-Sowjetsckaja. Comandantul de companie român, un tânăr sublocotenent, primește comanda. Este omul indicat: poartă pe piept „Mihai Viteazul" și „Crucea de Fier" Clasa II-a, pe care le-a câștigat anul trecut, când a rezistat cu compania sa într'o pădure la șase atacuri ale unui inamic superior numeric, obligându-l să se retragă.

Intr'o grabă plină de avânt, cu capul gol fără casca de fier, dă ordinele de atac: pe dreapta și pe stânga câte un pluton românesc, în centru pionerii germani, satul trebue cucerit.

Și în timp ce bolșevicii, convinși de victorie se adună pentru atac, asupra orașului, începe prima salvă a artileriei grele germane. Impotriva acestui ciocan mortal nu rezistă nici un inamic. Soldații români cunosc mai demult acest fenomen. Asemeni cometelor, obu-

zelor sboară cu zgomot infernal și în timp rapid. Lovitura de ciocan cade asupra caselor satului pe care le distruge și asupra copacilor pe care-i desrădăcinează, adică tocmai acolo unde se camuflează bolșevicii.

Au fost trase numai câteva salve de artilerie. Vânătorii și pionierii pornesc la asalt, purtați pe aripile încrederii în eficacitatea artileriei germane. Pe flancul stâng, plutonierul român I., face legătura cu pionerii germani, care curăță satul casă cu casă. Depe liziera satului începe brusc foc inamic în imediata apropiere. Plutonierul sare imediat din adăpost. Spre marea lui surpriză găsește aici un bolșevic, la cinci pași, care țintea pe plutonierul german ce se apropia în fruntea pionerilor. Bolșevicul trage nimerind un sergent român. In aceiași secundă cade ca un sac și bolșevicul, înainte de a mai trage în plutonierul german. Plutonierul român a salvat astfel, viața camaradului german.

Plutonierul român strigă cu un accent pur rusesc:

— Predaite ruskij!

Cum a învățat rusește? Impotriva regulilor elementare de drept internațional, a fost arestat în toamna anului 1939, când s'a împărțit Polonia, cu prilejul unei patrulări pe granița româno-polonă și a cunoscut timp de doi ani închisorile G. P. U.-ului din Lemberg, Kiev Charcov, Gorki, Moscova și Arhanghelsck. Cu puțin timp înainte de declanșarea războiului a fost eliberat. Acuma a venit momentul să se răzbune împotriva chinurilor îndurate în pușcăriile sovietice. Aude o șoaptă:

— Dawai grenadi, dawai grenadi!" „Dă-ne grenade!" Plutonierul român este rapid în execuție. Grenada se sboară spre inamic și-l reduce la tăcere. Plutonierul german s'a târât pe burtă până la un gard și zărește acolo zece bolșevici în fața unei mitraliere. Dela trei pași distanță seceră întreaga grupă cu ajutorul unei grenade de mână. Cu alte două lovituri rezolvă și restul rezistenței lor.

Un căpitan, un locotenent și doi comisari se află morți în tranșee și în poziție de tragere. O altă duzină de bolșevici, majoritatea răniți sunt luați prizonieri. Satul este curățat rapid. Un plutonier german și un plutonier român au distrus centrul principal de rezistență. Câțiva bolșevici încearcă să se salveze fugind peste râu, dar plutonul de vânători români le-au tăiat retragerea și-i ia prizonieri pe fugari.

Poziția s'a menținut și atacul inamic a fost respins. Maiorul german, comandantul bateriei, care a condus focul de artilerie, a fost decorat cu „Mihai Viteazul". Comandantul român al batalionului a declarat:

— „Fără de dânsul n'am fi putut păstra pozițiile". A fost propus împreună cu tânărul său comandant de companie pentru „Crucea de Fier" clasa I, fiindcă avea de anul trecut clasa II-a. Plutonierul român a primit Crucea de Fier clasa II-a iar plutonierul german „Virtutea Militară".

Prin colaborarea de arme româno-germană, s'a respins atacul bolșevic de ușurare a trupelor inamice, surprinse de armata de tancuri germane și au reușit să reziste pe poziție într'un important punct strategic.

GHICITORI

DESLEGARILE LA GHICITORILE PUBLICATE IN NUMARUL PRECEDENT

1) [illegible] in apă[illegible]; 2) [illegible] puști; 4) Dor[illegible]; 5) Când nu e'e foame; 6) Vântul; 7) [illegible]; 8) Fe[illegible]sa masa; 9) In casa morarului; 10) Cursă; 11) [illegible]; 12) Carte din [illegible]cul ghetelor; 13) [illegible]; 14) Mumua; 15) Fața; 16) Umbra; 17) Vântul; 18) Apa; 19) Mintea omului; 20) De ruma; 21) Dinții pieptenului său ai greblei; 22) Când se află în frigare; 23) Găleata fântânii; 24) Cheia în lacăt; 25) Umbra; 26) Cerul gurii; 27) Drumul pe apă; 28) Șarpele; 29) Rugina; 30) Vi[illegible]; 31) Ziua începe cu Z și noaptea sfârșește cu A; 32) Piciorul stâng; 33) In cel [illegible]; 34) Numai unul, fiind celelalte sunt pe mărcate; 35) De rău său de tecau; 36, Țurțurii de ghiață; 37) Când e ghiață;

38. Ce stă în cui și n'are fund?

*

39. Ce trece peste apă și nu face valuri?

*

40. Cine are carnea roșie și pielea neagră?

*

41. Ce bagi în apă roșu și iese negru?

*

42. Cum se scoate cinci din cinci ca să rămână tot cinci?

*

43. In care lună mănânci mai puțin?

*

44. Ce bagi în apă negru și iese roșu?

*

45. Când are omul atâția ochi câte zile în an?

*

46. Când a trăit omul cel mai înțelept din lume?

*

47. Când 2+2=3?

*

48. Care om nu ascultă cântecu?

*

49. Ce mănâncă omul când n'are mâncare?

*

50. Cine s'a născut și n'a murit încă?

*

51. Ce este mai dulce decât toate?

*

52. Dar ce este mai amar decât orice?

*

53. Ce nu poți să pui în cui?

*

54. Inaintea cui își scoate toată lumea pălăria chiar și Regele?

*

55. Când e noaptea mică?

*

56. Când e ziua mai mare?

*

57. Ce buruiană o poate cunoaște și orbul?

*

58. De ce miorlăie pisica?

*

59. Ce nu poți cumpăra cu toate bogățiile din lume?

*

60. Ce se naște cu luna și piere cu soarele?

*

61. Ce nu atinge soarele niciodată?

*

62. Când nu poți răspunde nici da nici nu?

*

63. De ce nu plouă două zile una după alta?

*

64. De ce cântă cocoșul cu ochii închiși?

*

65. Cine face toate cu măsură?

*

66. Cum poți să trăiești fără să mănânci 30 zile?

*

67. Cine se face galben după moarte?

*

68. Cine merge la fântână și nu cară aici nu bea apă?

*

69. Pe un câmp mare și lat
Numai mei vărsat.

*

70. Am o căpiță de paie
Pe patru restee.

MIHAIL KOGĂLNICEANU

Dintre cele mai alese figuri ale culturii românești, Mihail Kogălniceanu se bucură de iubirea tuturor cărturarilor și oamenilor politici. Născut într'o epocă în care poporul și cultura noastră se aflau la o răspântie istorică, el a știut să impună tuturora adevăratul drum prin care se ajungea la înălțarea spirituală. Inainte de Kogălniceanu trăiam într'o atmosferă oarecum orientală, aceasta în ceea ce privește viața orășenească și culturală. Lăsasem în părăsire datinele străbune, pentru a ne împopoțăna cu idei și fapte ce nu aveau nici o legătură cu sufletul neamului. Mai mult trăiam în acea atmosferă orientală înapoiată, oarecum moartă, a unei lumi de mult dispărută, care nu avea puttinți de apucarea altora. Dacă aceste credinți nu puteau face nimunu la oamenii de obârșie, cu atât mai mult ne puteau aduce nouă mântuirea.

Moldoveanul Mihail Kogălniceanu, născut la 6 Septembrie 1817 în Iași, a adus în țara sa credința nouă, salvatoare, prin care a știut să ducă neamul său la biruința spirituală și socială.

Plecând în străinătate cu copiii Domnitorului Mihail Sturdza el s'a luminat în Germania, prin cultura Apusului, în special cu naționalismul înflăcărat german de pe atunci, dela profesori ca Ranke și Humboldt, cum a luat și din uriașa și marea cultură franceză, care trăia pe atunci pe culmi strălucitoare.

Venit în țara sa, copil încă, Mihail Kogălniceanu s'a făcut tot una cu aspirațiile și nevoile românești. Pe când unii dintre cărturarii noștri, formați în țări străine, când reveniți în țară, stau uimiți în fața celor văzute și învățate aiurea, urând cu totul neamul din care se trag, Kogălniceanu a tras hotar statornic între aspirațiile românești și strălucirile apusene. El a rămas o viață întreagă Român adică un vajnic apărător al spiritualității românești. De aceea, temeiul cultural și politic l'a scos din luminile înaintașilor, dela acele minți luminate prin care s'a ținut în veacuri poporul românesc.

Iată de ce Kogălniceanu a tipărit Cronicile noastre, iată pentru ce a dat laoparte colbul după mile de documente, în care se ascundeau luminile trecutului. De aici, din fărâmele vieții trecute, Kogălniceanu a făcut punct de plecare al vieții moderne românești. Fiindcă, nu este o exagerare, când afirm că Mihail Kogălniceanu este acela care a dat curs nou statului românesc. Prin munca lui de cărturar la Dacia Literară la Arhiva Românească, la catedra universitară de profesor, de animator al unei societăți dornice de viață nouă, sau de om politic, sfătuitor al Domnitorului Cuza, cum și al lui Carol I, prin această muncă s'a creiat cultura modernă națională. Prin munca lui neam ferit să cădem în imitații păgubitoare și pentru suflet și pentru societate.

Kogălniceanu este acela care ne-a arătat că neamul românesc trebue să-și păstreze sufletul său, sufletul românesc, care nu poate fi înlocuit cu al niciunui alt neam de pe pământ.

Mihail Kogălniceanu este acela care a deschis ochii cărturarilor rătăciți, ducându-i pe drumul adevărului, al naționalismului românesc.

Credința unora era că noi suntem un neam mic, înapoiat, nepertincios, că viitorul nostru este legat de strălucirea altor neamuri.

Deși a trăit o parte din viața sa în țările Apusului, el a rămas numai Român identificându-se cu nevoile și aspirațiile milenare ale oamenilor din Dacia. Prin el s'a făcut Unirea cea mică și, fără a fi om mândru, a refuzat să fie numit Domn. Dar tot Kogălniceanu este acela care cercetează istoria neamului românesc de pretutindeni. Fiindcă, în credința sa, ca și în credința oricăruia dintre noi, sta ideia că neamul românesc are drepturi mult mai mari decât acelea de atunci, după cum și față de cele de astăzi.

Kogălniceanu a fost un om de credință, un om care niciodată nu s'a dat înapoi în fața nevoilor și care, niciodată n'a pierdut încrederea în neamul său, deși a fost de multe ori biruit și omul și neamul. Iată ce luăm noi astăzi dela el: credința în victoria deplină a neamului românesc în hotarele largi lăsate de istoria.

Barbu Theodorescu

DESPRE LUCRURI ȘTIUTE ȘI NEȘTIUTE

Firea Florentinului

Florentinul are spiritul viu și nobil, și el pare că reunește, moderându-le, calitățile excesive și contrare care semnalează pe locuitorii din anumite părți ale Italiei. El n'are sensibilitatea extrem de nervoasă a Napolitanului asprimea romană și răceala de imaginație a Piemontezului, dar el posedă forțele contrare entuziasmul și reflecția, și el are simțul justului și adevărului care armonizează și condensează aceste facultăți diverse. La el, judecata conduce inspirația și entuziasmul nu întunecă socotința. Dante și Machiavelli sunt fiii pământului toscan, și ei rezumă geniul lui în cea mai înaltă manifestație a sa. Aparența exterioară a Florentinilor nu desminte caracterul lor moral. Populația nu oferă un tip bine determinat.

Rasa e puțin cam gingașă și subredă și nu posedă acea amploare de forme ce se observă la cea din vecinătățile Romei. Femeile sunt elegante și grațioase, dar ele nu au frumusețea suverană și noblețea înnăscută a femeilor romane. Pieptănăturile blonde nu sunt rare aici ca în provinciile meridionale și fisionomia amintește puțin pe acea a raselor Nordului. Costumul este acela care se poartă în toată Europa. Fetele clasei din popor se disting numai prin o pieptănătură originală; ele poartă o pălărie de pai cu aripi mari; ea plutește în vânt pe capul lor și le înconjoară cu o grațioasă și mișcătoare aureolă.

Florentinii n'au energia severă și pasiunile tari ale părinților lor, dar ei onorează și venerează memoria oamenilor care au făcut din țara lor unul din focarele intelectuale ale lumii. Ei au ridicat în una din cele mai vaste și mai vechi biserici ale orașului monumente cetățenilor iluștri. Acest panteon se chiamă biserica Santa Croce. Acolo odihnește Michel Angelo, Galileu, Machiavelli etc. etc. acolo se ridică monumentul său al lui Dante.

Münchenul

Orașul München este situat la marginea râului Isar spre Nordul Alpilor bavarezi, pe o câmpie foarte puțin roditoare, și se împarte în patru părți numite Graggenauer, Anger, Kreuz și Hacken, sunt împărțite și acestea în altele mai multe.

Privit din punctul de vedere monumental și arhitectonic, orașul München prezintă vederii un spectacol foarte variat și pitoresc. Aici vezi un palat de arhitectură etruscă ce seamănă cu două picături de aur cu palatul Pitti dela Florența mai încolo cu o acuratețe superbă; lângă dânsul se înalță un edificiu măreț de stilul sever al anticilor Teutoni, lângă o biserică de stil gotic care prin porțiunile sale ascuțite îți impune respect, se ridică alta de stil bizantin.

Aceste panorame încântătoare ce variază pe tot minutul te uimesc, te pun chiar în poziția bizară de a te întreba insuți: cine să fi făcut toate acestea? Căci ele nu demonstrează un ordin cronologic variat și înțeleg, ci par a fi proiectate de un singur om și executate de o singură mână. Cine să fie dar acel celebru muritor? El este Ludovic Carol August (poetul) rege al Bavariei, este Ludovic al XIV-lea al Germaniei. E unicul rege care a pus în lucrare proverbul anticilor eleni care zice: „numai atunci vor fi popoare fericite când împărații vor deveni filosofi sau filosofii împărați".

El și numai el a făcut orașul München Atena sau Florența Germaniei. El proiectă și execută toate monumentele ce se văd astăzi. El aduse artiști din țările Europei, înființă Universități și Academii, încât astăzi Bavaria, în arhitectură mai cu seamă, dictează cei Europei întregi.

De multe ori acest rege poet și filosof petrecea zile și nopți întregi în oficina celebrului pictor Kaulbach și a marelui sculptor Schvanthaler cu cari conversa parcă ar fi fost cei mai intimi amici ai săi.

Acest rege prefăcu toate monarhia bavareză într'o grădină delicioasă iar munții cei râpoși și pădurile seculare, sub bagheta sa magică, se prefăcură în parcuri desfătătoare. Deosebit de marea iubire ce avea pentru arte, el era bun administrator și părinte al poporului încredințat de providență îngrijirii sale. Aceasta o dovedește atitudinea Bavarezilor, cari pe la 1819 când toate Statele germane cereau constituții liberale se mulțumiră cu guvernul cel părintesc al regelui lor.

Un adevăr și o'o minciună formează o confuzie e un monstru periculos, fiindcă partea de adevăr ce este în el îi face să trăiască, pe când minciuna curată e stafie, nimic.

*

Ești dator uneori să faci o greșeală, nu ești dator niciodată să faci o prostie.

*

O viață mobilată cu forme ajunge celor mai mulți.

*

Nu te întreba de rostul vieții când te gândești la moarte, ci când te pregătești la fapte.

SOCOTELI
DE PETRECERE

RASPUNSUL SOCOTELILOR DIN NUMARUL PRECEDENT

17.

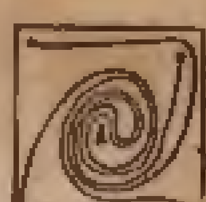

18.

19.

20.

21. CEȘTILE DE CEAI

Vi se prezintă trei cești de ceai, două mici și una mai mare. Este însă numai atâta ceai, cât e necesar pentru a umple cele două cești mici și puțin din cea mare, sau una mică și cea mare.

Este totuș posibil ca să fie umplute toate trei ceștile cu acelaș cantitate de ceai.

Cum?

*

22. CRUCEA CU PATRU SORI

Imaginea noastră reprezintă o cruce cu 4 sori. Tăiați crucea în 4 bucăți, formați din ele o figură geometrică regulată închisă astfel cei 4 sori să fie așezați în linie dreaptă.

*

23. EXAGONUL.

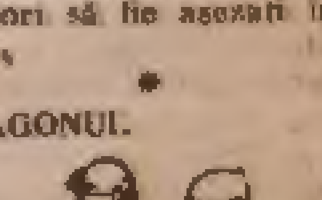

Dintr'o fâșie de hârtie care-i de cinci ori mai lungă decât lată, se face un exagon.

Vedem hârtia în figură.

Dvs. arătați smecheria.

*

24. UȘOARĂ IMPĂRȚEALA

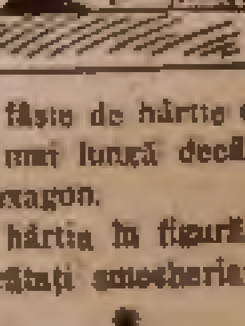

Diviziunea suprafeței din figură în patru părți egale n'a fost grea. Dar acum, să împărțim această suprafață în 5 părți, astfel ca 4 părți să fie jumătatea a celorlalte 4 părți.

Cum?

EROISMUL DOROBANŢILOR ROMÂNI IN FAŢA TANCURILOR RUSEŞTI

In trei zile, în sectorul unei divizii care are misiunea să apere Donul, au fost distruse 14 care de luptă sovietice

In lupta împotriva bolşevismului, armata română ia parte tot mai activă. In timp ce cavaleria noastră a înaintat victorios în Caucaz şi alte mari unităţi române s'au acoperit de glorie în luptele din regiunea Stalingradului, tot ostaşilor români le-a fost încredinţată greaua sarcină a apărării Donului, în marele cot al acestui fluviu.

Ultima misiune prilejueşte bravilor noştri, fapte de arme tot atât de frumoase, deoarece conducătorii sovietici, care nu s'au împăcat cu ideia de a pierde ori ce legătură directă cu partea Caucazului rămasă încă sub stăpânirea lor, în afară de rezistenţa disperată, pe care au organizat-o la Stalingrad, încearcă diferite atacuri de degajare.

Intr'unul din aceste atacuri, care avea de scop spargerea frontului nostru, au fost împinse în foc de ei, pe lângă efective destul de importante de infanteri şi numeroase care de luptă, dintre cele mai mari.

Cum au reacţionat ostaşii noştri în faţa monştrilor de oţel, cititorii vor afla mai jos.

O partidă de domino întreruptă de spectatori nepoftiţi

Ostaşii unei Divizii de munte se aflau încleştaţi în lupte cu bolşevicii de mai multe zile, fiindcă aceştia reuşiseră într'o noapte, protejaţi de întuneric, să treacă Donul într'o zonă acoperită de păduri, făcând un mic cap de pod.

Intre atacurile ruşilor care urmăreau să pună stăpânire pe mai mult teren şi contra-atacurile românilor care voiau să-i asvârle iar peste fluviu, se făceau totuşi pauze pentru ca ostaşii să se odihnească.

In poziţia unui regiment de dorobanţi prahoveni, la compania comandată de locotenentul Răpanu Ion, ofiţerii şi trupa se foloseau de momentele de linişte pentru a se încălzi la soare după frigul destul de simţit din timpul nopţii. Ostaşii cari nu dormeau şi n'aveau însărcinarea de a veghea ca bolşevicii să nu pregătească vreo surpriză, povesteau cu vorbe destul de puternice, ca vorbele lor să se audă dela o groapă la alta episoade din încăierările cu duşmanii.

Servanţii aruncătoarelor companiei, mai practici, fiindcă erau aşezaţi mai la adăpost, după ce au şters piesele şi au controlat muniţia, convingându-se că totul este în ordine, s'au apucat să joace o partidă de domino, pe o ladă de proectile.

Partida n'a putut fi terminată din cauza unor vizitatori nepoftiţi. Pe la orele 15.30 a început să se audă dinspre Don un uruit din ce în ce mai puternic de motoare, după care şi-au făcut apariţia în mijlocul unor nouri de fum şi praf, mai multe tancuri sovietice.

Monştrii de oţel duşmani nu au provocat prin ivirea lor neaşteptată, decât puţină uluială în rândurile ostaşilor noştri, cari făceau cunoştinţă pentru prima oară cu maşinăriile diavoleşti bolşevice. Totuşi, reacţiunea dorobanţilor prahoveni a urmat promptă, aşa cum fuseseră învăţaţi.

Serg. T. R. Cunea Victor şi fruntaş Iordache Ioan, care erau posesorii a două sticle cu benzină, au scos de pe ei echipamentul care le-ar fi îngreuiat mişcările şi numai în vestoane, cu ele în mâini, s'au apropiat prin grâu târâş de unul din carele de luptă ruseşti, care se avântase mai mult în poziţia noastră şi le-au spart de cuirasa lui în partea unde avea motorul. N'au reuşit să incendieze tancul inamic, dar gesturile lor curagioase au fost imitate de ceilalţi ostaşi. In timp ce unii trăgeau cu armele automate în crenelurile carului, alţii aduceau grenade şi i le aruncau sub şenile.

In faţa acestei primiri, bolşevicii din tanc au socotit că e mai sănătos pentru ei să facă stânga împrejur şi să se înapoieze cu mare viteză pe unde veniseră.

La luptă pe viaţă şi pe moarte cu monştrii de oţel

Mai norocoşi în aceste încăierări au fost soldatul Păun Vasile şi serg. Toma Petre, dintr'o altă companie, amândoi vânători de care.

Primul s'a agăţat de un car de luptă rusesc în timpul înaintării acestuia către liniile noastre şi a silit cu material fumigen pe servanţii lui să deschidă turela iar al doilea i-a împuşcat cu focuri de armă. Tancul a fost apoi incendiat de ei, pentru a nu fi remorcat şi întrebuinţat din nou împotriva noastră.

Un alt tanc inamic a fost distrus de un tun anti-car din secţia subl. Popescu D. Ioan, având comandant pe serg. Hristea Ştefan şi ochitor, pe caporalul Comănescu Ion. Monstrul de oţel care era dintre cele mai mari, a fost lăsat să se apropie până la 300 metri, după care s'a deschis foc asupra lui. Primele proectile au ricoşat, carul de luptă duşman continuându-şi înaintarea, însă spre nenorocul lui în altă direcţie, aşa că a oferit tunului să ţintească flancul său. Alte trei lovituri trase în şenilă au avut de rezultat imobilizarea sa. Servanţii lui voind să fugă către poziţia rusească, au fost împuşcaţi cu focuri de armă.

A doua zi dimineaţa, un batalion românesc atacând pentru a recuceri o cotă care ar fi asigurat o bună vedere observatorilor artileriei noastre, a fost întâmpinat de bolşevici cu un contra-atac cu tancuri. Au intervenit în ajutorul ostaşilor noştri tunurile anti-car ale plotoanelor comandate de subl. Istrate Vasile, care au făcut o treabă bună. Proectilele lor bine ţintite au imobilizat patru care de luptă duşmane, trei lovite de tunurile subl. Ionescu Victor. Tunul comandat de serg. Sideiaru Mihai, care pentru că

loviturile trase în cuirasa tancurilor ricoşau, a trecut în locul ochitorului îndreptând focul în şenile a distrus singur două dintre ele.

Bolşevicii angajând în contra-atac şi alte care de luptă, a intervenit şi plotonul de tunuri anti-car al Lt. Ghica Mihai, care a scos din luptă alte trei tancuri duşmane. Cu acea ocazie Serg. Ana Radu a dat dovezi de un curaj deosebit, scoţând tunurile unei secţii din amplasamente şi împingându-le la creastă unde concentrând focul lor a incendiat un tanc şi a forţat pe al doilea să se retragă.

In aceeaşi zi, într'un alt sector al frontului, şi-au făcut apariţia câteva care de luptă de construcţie americană. Subl. Moise Marin, comandantul unui ploton anti-car, decorat cu Ordinul „Mihai Viteazul" pentru eroismul său în prima campanie, concentrând focurile a patru tunuri asupra unui singur tanc, cu toate că proectilele ricoşau în cuirasa foarte groasă, l-a silit să dea înapoi.

Tunurile Sergenţilor Mitu Vasile şi Marinache Alexandru, având ochitori cel dintâiu pe cap. Micu Ioan şi al doilea pe sold. Simion Dumitru, au pus totuşi capăt vieţilor a doi monştri de oţel în acelaş sector al frontului.

Puşca împotriva tunului

Servanţii tunurilor ruseşti urmăreau între altele distrugerea armelor noastre automate şi în special a mitralierelor, care secerau fără milă infanteria bolşevică, ce înainta la adăpostul cuiraselor monştrilor de oţel.

Spre a descoperi unde se află cuiburile de arme automate, ca apoi să tragă cu tunurile în ele tanchiştii inamici deschideau uneori turelele şi scoteau capetele afară.

Unul din carele de luptă duşmane, apropiindu-se cu turela deschisă de plutonul de mitraliere al Subl. Roşca Ioan, a fost primit cu focul viu al mitralierei cap. Covaci Ioan, ardelean refugiat din Someş, voluntar clg. 1942, care nu s'a intimidat de proectilele tunului tancului ce încercau să-l nimicească.

Pentru că monstrul de oţel venea cu viteză către ei, curajosul mitralierist a retras piesa în amplasament şi a intrat şi el într'o groapă tocmai la timp ca să nu fie strivit de şenilele care au trecut pe deasupra sa.

Subl. Roşca, observând cele întâmplate, ca să-şi salveze subalternul, deoarece tanchistul scosese din turlă un pistol automat cu care voia să tragă în groapa în care se adăpostise cap. Covaci, a deschis foc imediat cu o armă în direcţia carului de luptă atrăgând atenţia bolşevicilor asupra sa, care i-au trimis ca răspuns câteva proectile de tun. Din fericire nici acestea nu şi-au atins ţinta, căzând la o distanţă destul de mare în spatele ofiţerului.

După ce tancul rusesc a trebuit să se retragă din faţa focurilor anti-car trase împotriva lui de români, un sergent care a fost martor la întreaga scenă a încercat să facă o glumă:

— Acesta-i joc? Românul cu puşca şi rusul cu tunul?

Replica i-a dat-o un camarad al său, care a spus:

— E un joc în care puşca ro-

mânului se dovedeşte mai tare decât tunul rusului.

Supremul sacrificiu al servanţilor unui tun anti-car

A treia zi a luptelor ostaşilor diviziei române cu tancurile sovietice, a început un atac al monştrilor de oţel dat dimineaţa la orele 5.30, în sectorul companiei cpt. Voinea Nistor din acelaş regiment de dorobanţi prahoveni.

Misiunea de a asigura apărarea anti-car a sectorului o avea subl. Necula Gheorghe cu un ploton. Ca să facă o bună primire carelor de luptă inamice el a scos tunurile din amplasamente şi le-a împins mai înainte. A deschis foc când bolşevicii s'au apropiat la 200 metri şi chiar după primele proectile trase, a scos din luptă un car inamic. L-a lovit în rezervorul de benzină, incendiându-l.

In ajutorul carului de luptă în flăcări a intervenit un alt tanc care cânta cu tunul şi mitraliera sa să-l protejeze retragerea. Prezenţa celui de al doilea monstru de oţel care s'a ivit în flancul stâng al tunarilor a fost observată în momentul când slt. Necula cădea la datorie, lovit de un glonţ.

Un tun a fost întors în direcţia noului duşman şi personalul său a început imediat să tragă în tancul sovietic, dar acesta n'a putut fi distrus şi nici oprit din înaintarea sa. Până la sfârşit şenilele lui au prins sub ele tunul împreună cu bravii servanţi, care în nădejdea că până la urmă proectilele pe care le trimit vor pune capăt vieţii monstrului de oţel au preferat moartea teribilă prin strivire, posibilităţii de a scăpa cu viaţă, ascunzându-se în gropi.

Eroii servanţi ai tunurilor anti-car sunt serg. Stefăniţă Vasile cap. Matei Stoian şi sold. Duşa Nicolae. Toţi trei au fost propuşi să fie decoraţi post mortem cu medalia „Virtutea Militară" de războiu clasa I-a.

In aceiaşi zi au mai fost distruse cu tunurile anti-car încă două tancuri sovietice, aşa că ei au fost răzbunaţi.

In trei zile, 14 tancuri sovietice scoase din luptă

Atacurile sovietice cu care de luptă erau condamnate la eşecuri dela început pentru că ostaşii români sunt hotărîţi să păstreze atâta timp cât va fi nevoie Donul ca hotar în sectorul frontului pe care au misiunea să-l păzească.

In trei zile, în poziţia diviziei de munteni au rămas înţepenite 14 tancuri sovietice mari şi mijlocii, între care şi câteva de construcţie americană.

Astfel lupta noastră cu colosul bolşevic se aseamănă cu aceea dintre David şi Goliath. Asemenea lui David, ostaşul român răpuse pe uriaş pentru a apăra existenţa neamului său.

Subl. rez. Tudosie Ion
Reporter de războiu S. M. P.

ULTIMELE ȘTIRI

Noemvrie
Joi
12
11

Ort. Cuv. Păr. Ioan cel Milostiv Patr. Alexandriei († 619).
Cat. Sfântul Martin Papa.
Prot. Ioana.

„Retrăind o clipă botezul sfânt al morții pentru Patrie, veți simți mai puternic decât oricând sufletul dăruirii pentru Neam."
(Mareșal Antonescu)

Joi 12 Noemvrie — C. R.

INTERNE

Scrisoarea d-lui Mareșal Ion Antonescu, cu prilejul deschiderii universității din București

In cadrul solemnității deschiderii cursurilor Universității din București care a avut loc Miercuri dimineața în aula facultății de științe, d. Mareșal Antonescu a trimis d-lui rector al Universității următoarea telegramă:

„DOMNULE RECTOR,

Lupta pentru reconstrucție și reconstituire în care țara este angajată cu toate forțele ei militare și cu toată puterea ei creatoare, nefiind încă terminată, vă rog să mă iertați dacă nu pot încă răspunde cu prezența mea, atât la invitațiune cât și la înmânarea înaltei distincțiuni cu care Universitatea prin Domnia Voastră m'a onorat.

Linia pe care m'am așezat dela începutul guvernării mele și dela care, uneori nemulțumind, am reușit să nu mă abat, este bine și drept să fie păstrată până la ziua când peste tot vom putea mai întâi sărbători pe toți luptătorii și muncitorii, preoții și gânditorii, învățătorii și profesorii, funcționarii și colaboratorii care prin înțelegerea și unirea lor, lupta și sacrificiile lor, prin munca și osteneliile lor, prin credința, devotamentul și disciplina lor ne vor aduce victoria.

MAREȘAL ANTONESCU"

Tot cu această ocazie s'a citit telegrama primită din partea d-lui Mihai Antonescu, Vice-Președintele Consiliului de Miniștri:

„Onorate Domnule Rector,

Vichy die Aufgabe gehabt, fran-

Răspunzând invitației D-voastre, îmi fac onoarea să vă informez că Majestatea Sa Regele și Domnul Mareșal Antonescu nu pot participa la solemnitatea deschiderii cursurilor Universității Bucureștene.

Guvernul va fi prezent prin d. prof. I. Petrovici, ministrul culturii naționale.

Nu mă pot împiedica de a folosi acest prilej pentru a mărturisi Universității, căreia îi datoresc judecata mea de om și conștiința mea de român, mândria de a-i aparține.

Vă rog să arătați universitarilor din Capitala noastră întregul meu gând de respect pentru marea lor răspundere națională și sentimentele mele de totdeauna credincioase.

Iar tineretului drag, studenților care mi-au dat singurele bucurii pe care mi le-a lăsat viața până în ceasul dreptății românești, vă rog să le spuneți toată iubirea mea și statornica mea convingere în rostul lor de generație desrobită și desrobitoare.

D-voastră, domnule Rector, vă exprim sincera mea gratitudine pentru serviciile pe care le-ați adus țării, pe lângă slujirea culturii și învățământului nostru prin conferințele D-voastră ținute peste hotare, în ultimele luni.

Ați reprezentat cu demnitate și prestigiu pe cărturarul român.

Prețuirea D-voastră care s'a resfrânt și asupra lor, stă dovadă că Neamul nostru este nu numai un popor de soldați bravi și de muncitori harnici, dar și de cărturari care fac din conștiința lor națională un adevărat temei de viață, deși fără ostentație și fără trufie nefolositoare.

Primiți, vă rog, Domnule Rector, încredințarea considerațiunii mele.

MIHAI ANTONESCU
Vice-președintele Consiliului de Miniștri"

Impresionanta donație făcută de un grup antiaerian, Eforiei Ostășești

Eforia Ostășească pentru Militari și Invalizi, a primit din partea unui grup antiaerian, o impresionantă scrisoare și suma de lei 141.320, care va fi alocată unui fond pentru ajutorarea invalizilor și mutilaților din războiul sfânt.

In numele lor, Eforia ostășească a trimis acestui grup, o scrisoare de mulțumire.

Impozitul excepțional de Reintregire

Printr'un decret-lege din 10 Martie 1942, s'a înființat un impozit excepțional de Reintregire, creiat de nevoile susținerii războiului, care cere dela toți locuitorii țării, anumite eforturi care trebuesc să se intemeieze pe ideia de solidaritate națională și de egalitate în fața sarcinilor excepționale ale Statului.

Examenele de capacitate pentru profesorii secundari

Examenele de capacitate și de completare vor începe în ziua de 16 Noembrie și va urma după specialități, la date fixe. Asemenea examene se vor ține în fiecare lună pentru cei mobilizați.

Sământă pentru anumite județe

Ministerul agriculturii și domeniilor a întocmit o situație asupra cantităților de semințe care vor fi distribuite județelor care au nevoie, aceasta potrivit planului de cultură.

Banca Transnistriei

Necesitățile economice și financiare, precum și reglementarea circulației monetare în Transnistria, au impus creiarea unui organ de coordonare și control al gestiunilor tuturor administrațiilor publice din guvernământ.

Astfel, s'a înființat primul institut-bancar, numit Banca Transnistriei.

Prime personalului CFR.

Regia autonomă C. F. R. este autorizată, ca începând dela 1 Septembrie 1942 să acorde funcționarilor din cadrele Tabelei A, precum și celor temporari o primă generală lunară.

Această primă este scutită de orice impozite, nu este supusă reținerilor pentru pensie și nu poate fi urmărită pentru nici un fel de datorie.

EXTERNE

Ziarele germane elogiază pe M. S. Regele Mihai I

Sub titlul „Mihai-al României", ziarul „Neues Wiener Tagblatt", publică un mare articol în care se aduc elogii M. S. Regelui Mihai I.

Duminică, scrie ziarul, poporul român cu care suntem în strânse relații, a sărbătorit foarte solemn, ziua numelui Suveranului său.

Cu acest prilej, Suveranul, care și-a sărbătorit și aniversarea a 21 ani, a fost obiectul unor vii manifestații care au dovedit marea popularitate de care se bucură tânărul Monarh.

Înfățișarea Sa exterioară, captivantă, firea Lui serioasă, bărbăția Sa oțelită în toate sporturile și naturalețea în relațiile cu oamenii, au câștigat inimile poporului Său, în acești doi ani agitați, de când poartă Coroana României.

Aniversarea M. S. Regelui Impărat al Italiei

M. S. Regele Impărat al Italiei și-a sărbătorit de curând cea de a 73-a aniversare. Cinstirea pe care I-o datorăm se răsfrânge și asupra poporului italian pentru care Suveranul său este un luminos simbol.

De altfel ultimele decenii din istoria Italiei, se identifică în întregime cu istoria Casei Sale Regale, care dealungul vremii și evenimentelor a mers paralel cu realitățile politice.

Presa italiană, subliniază succesele românești pe frontul de Răsărit

„Giornale d'Italia", publică un lung articol sub titlul „Inaintarea românilor după cucerirea Nalcikului". — Este evidentă importanța cu adevărat excepțională, scrie ziarul, a succesului înregistrat de forțele române, care prin cucerirea Nalcikului au făcut să se prăbușească punctul pe care se sprijinea rezistența bolșevică, ce apăra bazinul petrolifer dela Baku și Tiflis.

Expoziție românească la Paris

La Paris s'a deschis de curând o expoziție de fotografii, purtând numele de „România în război", Duminica trecută expoziția a fost prezentată presei pariziene. Fotografiile expuse sunt o mărturie a greutăților prin care a trebuit să treacă și a vitejiei pe care armata a arătat-o. Armata română, scrie „Le Matin", a luptat în mod excepțional în Crimeea, în peninsula Kerci, în Caucaz ca și la Don și Volga.

Toate ziarele pariziene menționează interesul cu care a fost întâmpinată această expoziție.

Musulmanii din Maroc luptă contra agresorilor

Conducătorii musulmani din Maroc au lansat un apel prin postul de radio Rabat către populația indigenă, cerându-i ca să se opună invadatorilor anglo-americani, deoarece aceștia sunt aliații ateilor dela Moscova.

Turcia și acțiunea americană din Mediterană

Biroul de informații internaționale, anunță că acțiunea nord-americană din Mediterana nu a surprins cercurile politice din Turcia, dar această înscenare a produs impresii neplăcute.

Agresiunea nord-americană este considerată ca o dovadă că strategia lor nu ține seamă de nimic pentru realizarea intenției de a deschide o poartă în spatele Europei.

A fost scufundat un distrugător american

Intr'un comunicat al departamentului Marinei se anunță din Washington, că distrugătorul care a fost scufundat la 12 Oct. în cursul luptelor dela Guadalcanar, este distrugătorul „Duncan" și cu această ocazie și-au găsit moartea 5 ofițeri și 50 marinari.

Joi se întrunește consiliul național indian

Din Delhi se anunță că Joi se va ține viitoarea ședință a consiliului național de apărare, indian.

Vor participa la această ședință numeroși maharadjahi, precum și Ilug, președintele consiliului de miniștri din Bengal.

SITUAȚIA PE TOATE FRONTURILE

TRUPELE ROMÂNE AU RESPINS NOUI ATACURI ALE INAMICULUI, PE DON

In războiul din est, contra bolșevismului, acțiunea forțelor germane și aliate, continuă să se desfășoare câștigând succese categorice.

Cu tot timpul defavorabil și cu toate marile dificultăți de teren, în regiunea Terekului, trupele germane și române și-au continuat înaintarea și în ziua de 9 Noembrie. Prin lupte violente, trupele au respins contraatacurile bolșevice, sprijinite de care blindate, provocându-i grele pierderi.

Cu prilejul unor operațiuni de luptă locale, efectuate în munții dintre Novorosisk și Tuapse, au fost cucerite mai multe înălțimi, iar în mai multe locuri au fost respinse mai multe atacuri inamic.

AVIAȚIA GERMANA A DAT GRELE LOVITURI TRAFICULUI DE APROVIZIONARE AL BOLȘEVICILOR

Pe frontul Donului, trupele române, luptând cu aceeași vitejie, au aruncat înapoi prin contraatac puternic pe inamicul care asaltase.

Trupe de șoc au nimicit la nord-vest de Voronej un număr însemnat de cazemate inamice, cu ocupanții lor.

Avioane germane de luptă au dat și în cursul zilei de Luni, puternice atacuri cu bombe împotriva mișcărilor și pozițiilor de așteptare ale sovieticilor, în sectorul central al frontului oriental. Au fost deasemeni bombardate cu efecte mari, traficul de aprovizionare inamic. Gări foarte aglomerate au fost distruse, mai multe trenuri și depozite de aprovizionare fiind lovite. Instalațiile gării Toropeț au fost incendiate de avioane de luptă germane.

IN AFRICA DE NORD, FORȚELE GERMANO-ITALIENE AU OPRIT INAINTAREA INAMICULUI

In Africa de Nord, inamicul a putut fi oprit, în cursul unor înverșunate lupte, de către formațiunile de acoperire germano-italiene. Englezii nu au reușit să împiedice trupele Axei ca să se desprindă și să se fixeze din nou la teren. Tendința Mareșalului Rommel este, fără îndoială, pregătirea unei mari rezistențe. Unde și când se va produce această rezistență nu se poate spune, dar desigur că ea nu va întârzia. Nimeni nu se îndoește că această acțiune care se așteaptă, va răsturna complect planurile anglo-saxonilor, care-și fac iluzii înainte ca ei să fi obținut vreo decizie mai importantă și definitivă. Despre această decizie în favoarea englezilor, nu poate fi vorba, fiindcă Mareșalul Rommel va ști să lovească la timp și cu putere și hotărîrea care a adus până acum toate marile decizii în favoarea forțelor Axei, ale actualului războiu.

AVIAȚIA ȘI SUBMARINELE AXEI AU ATACAT FLOTA DE INVAZIE ANGLO-AMERICANA DIN AFRICA DE NORD

Un nou și mare succes trebue trecut la activul forțelor Axei, prin acțiunea întreprinsă de submarinele germane contra forțelor anglo-americane care au atacat Africa de Nord franceză.

Avioane de luptă au incendiat un crucișetor și au avariat un alt crucișetor prin lovituri de bombe. In plus, au mai fost lovite greu opt vase mari de comerț printre care un pachebot de 10.000 tone și un vas de transport de 10.000 tone. Submarinele au scufundat un vas de transport cu trupe de 15.000 tone. In cursul unui atac de noapte au fost torpilate două vase de războiu inamice, dintre care unul a explodat.

Tipografia Societatea Națională de Editură și Arte Grafice „DACIA TRAIANA", București Str. Sărindar, 5-7-9 (tel. 3.84.30), înmat. sub Nr. 15 la Reg. Oficiului Comerțului București
Tipărită la 12.XI.1942